

نزا کردن (دوعا کردن وپارانه‌وه) عبادت وپهرستنه

له نوعمانی کوری به‌شیره‌وه -پره‌زای خوی لیبیت- ده‌لیت: گویم له پیغمبری خودا بوو -صلی الله علیه وسلم- که ده‌یفه‌رموو: «نزا کردن (دوعا کردن وپارانه‌وه) عبادت وپهرستنه»، پاشان -ئم ئایه‌ته‌ی- خوینده‌وه: «{وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ} [غافر: 60] واته: {ئهی خه‌لکینه په‌روه‌ردگارتان فه‌رموو‌به‌تی: ئیوه هاناو هاوار بوومن بهینن؛ ئه‌وه من دوعا و نزاتان گیرا ده‌که‌م، به‌راستی ئه‌وانه‌ی خویمان به‌گه‌وره داده‌نین ولووت به‌رزی ده‌که‌ن له‌ئاستی په‌رستنی مندا، له‌ئاینده‌دا {به‌سه‌رشوری و خه‌جاله‌تی یه‌وه ده‌خرینه ناو ئاگری دۆزه‌خه‌وه [سه‌حیح - راست]} [أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد] ربوایه‌تیاں کردوه».

پیغمبر -صلی الله علیه وسلم- باسی ئه‌وه‌مان بو ده‌کات که نزا کردن په‌رستنه، واجبه هه‌مووی به‌دلسۆزی بو خوی گه‌وره بیت، ئه‌گه‌ر نزا داوا کردن بیت، به‌وه‌ی داوا شتیک له خوی گه‌وره بکات که سوودی بو ده‌بیت، یان داوا دوورخستنه‌وه‌ی زبانی لیبکات له‌دوینا وقیامه‌تدا، یان نزا په‌رستن بیت، ئه‌میش هه‌موو شتیک ده‌گرته‌وه که خوی گه‌وره پی خۆشه ولپی رازیه له وته وکرده‌وه ئاشکرا ونه‌پینه‌کان، وپه‌رستنی دل‌ی یان لاشه‌یی یان داراییه‌کان. پاشان پیغمبر -صلی الله علیه وسلم- به‌لگه‌ی هینایه‌وه له‌سه‌ر ئه‌م باسه، که خوی گه‌وره ده‌فه‌رمویت: {وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ} [غافر: 60] واته: {ئهی خه‌لکینه په‌روه‌ردگارتان فه‌رموو‌به‌تی: ئیوه هاناو هاوار بوومن بهینن؛ ئه‌وه من دوعا و نزاتان گیرا ده‌که‌م، به‌راستی ئه‌وانه‌ی خویمان به‌گه‌وره داده‌نین ولووت به‌رزی ده‌که‌ن له‌ئاستی په‌رستنی مندا، له‌ئاینده‌دا به‌سه‌رشوری و خه‌جاله‌تی یه‌وه ده‌خرینه ناو ئاگری دۆزه‌خه‌وه}.

<https://www.sunnah.global/hadeeth/ku/show/5496>

